

РЕШЕНИЕ

№ 1585

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав,
в публично заседание на 08.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **11049** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Подадена е жалба от П. Б. Ц., ЕГН[ЕИК], с постоянен адрес: [населено място], жк Д., блок 32, вход Б, етаж 7, апартамент 22. Оспорва се заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2937 от 24-ти октомври 2023 година на младши автоконтрольор в 1-ва група, 1-ви сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, упълномощен със заповед 513-з-6400 от 7-ми юли 2023 година на Директора на СДВР, с която спрямо него е постановено прилагане на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за МПС до решаване на въпроса с отговорността, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 171, т. 1, буква Б от ЗДВП.

Твърди се, че заповедта страда от пороци. Съдържанието ѝ не отговаряло на изискванията на закона, били описани взаимно изключващи се обстоятелства. В заповедта се твърдяло, че концентрацията на алкохол в кръвта на жалбоподателя при управлението на алкохол е била над 0,5 промила, докато в действителност той отказал да даде тест или да му се направи проверка за техническо средство. Не бил ясен конкретният срок, за който е наложена мярката. Нямаło изчерпателна разпоредителна част.

Иска се отмяна на заповедта и присъждане на направените разноси по делото.

В съдебно заседание адвокат Л., която защитава жалбоподателя, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. В допълнение на тях сочи, че в него не е бил на лице умисъл за нарушение, а просто не му била разяснена тежестта на отказа да даде проба за алкохол.

Ответникът - младши автоконтрольор в 1-ва група, 1-ви сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не е изразил становище.

СГП не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и прие за установено следното:

Срещу жалбоподателя е издадена обжалваната заповед за прилагане на принудителна административна мярка/ЗППАМ/. С нея му е наложено наказание на основание чл. 172, ал. 2, т. 3, връзка чл. 171, т. 1, буква б от ЗДВП. В заповедта са описани следните обстоятелства: Срещу жалбоподателя е съставен акт за установяване на административно нарушение с банков номер GA 1063743 от 24.10.2023 година, за това че „е управлявал МПС А. А4, с табели с регистрационен номер СВ 9300 ТА, в [населено място], с концентрация на алкохол в кръвта му над 0,5 на 1000, установено с медицинско изследване или с техническо средство определящо съдържанието на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействие на наркотични вещества или техния аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, от което намирам че са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, буква б от ЗДВП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“.

При тези обстоятелства му е наложена принудителната административна мярка - временно отнемане на свидетелство за управление на МПС за не повече от 18 месеца и се сочи, че на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 от ЗДВП се отнема свидетелството за управление на МПС с номер[EИК]. Заповедта е издадена и връчена на 24-ти октомври 2023 година.

Към нея е приложен цитираният акт GA 1063743, издаден на 24-ти октомври 2023 година, в който се описани следните обстоятелства: „На 24-ти октомври 2023 година, около 5:00 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу номер 73, жалободателят управлявал лек автомобил А. А4, с рег. номер СВ 9000 ТА, собственост на И. И. С., след употреба на алкохол. Водачът е във видимо нетрезво състояние, лъха на алкохол, говори завалено. Същия отказ тест за употреба на алкохол в издишания въздух с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с номер А. 0138. Издаден талон за изследване с номер 107476 на УМБАЛ Света А.. Извършена справка от в ОДЧ ОПП и се установява, че водачът е в условията на повторност за отказ – НП-154332022472 от 2015 г. Влязло в сила на 06-ти август 2018 година“.

Описаните факти са квалифицирани като нарушение на чл. 174, ал. 3, т. 5 предложение 1 от ЗДВП – отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и неизпълнение на предписанията за изследване с доказателствен анализатор и за медицинско изследване, и вземане на биологични проби за химично изследване за установяване концентрацията на алкохол в кръвта.

Актът е връчен на жалбоподателя също на 24-ти октомври 2023 година.

В административната преписка като доказателства са приложени още талон за медицинско изследване 107476, видно от който жалбоподателят е отказал медицинско изследване, протокол за медицинско изследване, в което е отразено същото обстоятелство, докладна записка във връзка с проверката на автомобила, както и справка, видно от която цялата преписка е изпратена за образуване на наказателно производство. Приложена е и справка картон на водача, която установява, че срещу

жалободателя е налице влязло в сила наказателно постановление № 15432022472 от 29-ти декември 2015 година на СДВР, отдел „Пътна полиция“ влязло в сила на шести август 2018 година, видно от което той е санкциониран за нарушение чл. 174, ал. 3 от ЗДВП, чл. 150 от ЗДВП и чл. 100 ал. 1, т. 2 от ЗДВП. Представено е и наказателно постановление, издадена във връзка със случая на 24-ти октомври 2023 година, с № 23432031616, видно от което, за нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДВП му е наложено наказание глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца. Според отбелязването в него, наказателното постановление е връчено на 02-ри януари 2024 година. Няма данни за влизането му в сила.

Описаните факти непротиворечиво се установяват от доказателствата, приложени в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена до Административен съд София в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 170, ал. 1 ЗДВП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДВП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършват проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 ЗДВП, при извършване на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи.

Чл. 172, ал. 1 ЗДВП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. По делото е представена Заповед № 6400/07.07.2023г. на директора на СДВР, с която в т.1 полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1 от ЗДВП. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от мл. автоконтрольор от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, който по силата на горепосочената заповед е компетентен орган да издава ЗПАМ от този вид. От което следва, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 59 АПК. При мотивиране на заповедта е допуснато процесуално нарушение. Видно от заповедта, в съдържанието ѝ за основанията за прилагане на мярката спрямо жалбоподателя са посочени различни хипотези, при които е допустимо издаването на такъв акт, без да се индивидуализирано, коя точно е осъществил. Записано е следното:“ управлявал МПС А. А4, с табели с регистрационен номер СВ 9300 ТА, в [населено място], с концентрация на алкохол в кръвта му над 0,5 на 1000, установено с медицинско изследване или с техническо средство определящо съдържанието на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействие на наркотични вещества или техния аналози, както и при отказ да бъде проверен с

техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване, от което намирам, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 171, т. 1, буква б от ЗДВП за прилагане на принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС“. Не е уточнено, коя от всичките хипотези е установена в действията на водача.

В случая, това нарушение не е съществено и не е довело до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Следва да се приеме, че подробните мотиви за прилагане на мярката са изложени в акта за установяване на административно нарушение №GA1063743, към който заповедта изрично препраща. Съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК, допустимо е мотивите към индивидуалния административен акт да са изложени в друг документ, който предхожда или следва издаването му: „Не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Такива са например решенията на комисиите по чл. 265 ППЗТСУ, предложенията на комисията по чл. 4 от Наредбата за временно ограничаване приемането на нови жители в градовете и др. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт.

Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива. Такива са например случаите, когато мотивите са изложени в съобщението по [чл. 28, ал. 1 З.](#) (*7), с които се уведомяват страните за издаването или за отказа да бъде издаден исканият административен акт. Също така би следвало да се приеме за възможно мотивите да бъдат изложени и в препроводителното писмо, с което жалбата на страната и административното производство се изпращат на по-горния административен орган за разглеждане по реда на [чл. 30 и сл. 3.](#) (*8). И в двата случая допълнителното излагане на мотивите позволява на страните своевременно да се запознаят със съображенията, по които е издаден актът, и да организират защитата си срещу него. Съответно по-горният административен орган и съдът, пред които актът е обжалван, ще разполагат с необходимата основа за по-правилно извършване на проверката на законосъобразността и правилността на обжалвания акт. За да се счита обаче, че е отстранено допуснатото нарушение (каквото представлява неизлагането на мотиви към основния акт) и че актът е saniран, следва допълнително изложените мотиви да изхождат от същия административен орган, който го е издал.

С оглед на процесуална икономия и осъществяване на принципа за бързина в административното производство и ненакърняване оперативността на администрацията би следвало да се приеме, че липсата на мотиви към основния административен акт не е съществено нарушение и тогава, когато по-горният административен орган, като е потвърдил обжалвания пред него акт, е изложил към решението си надлежни мотиви, разкриващи съображенията, по които е бил издаден, и позволяващи да се провери неговата законосъобразност. И в този случай се постигат посочените по-горе цели на изискването за мотивиране на административните актове,

тъй като се обезпечава правилното упражняване на съдебния контрол над законосъобразността на такъв акт при възможност за страните за правилно ориентиране на защитата им пред съда“.

От цитираното следва, че липсата а мотиви към основния акт не е основание за отмяната му, ако допълнително са изложени такива макар и в друг документ, лицето е запознато с тях и е могло да упражни правото си на защита.

Видно от съдържанието на издадения АУАН, в него подробно са описани обстоятелствата на нарушението и е посочена точната му правна квалификация. Той е връчен на жалбоподателя, т.е. на него са му станали известни обстоятелствата, при които е ангажирана административно-наказателната му отговорност и които са основание за издаване на обжалваната ЗППАМ. В него са посочени всички съществени обстоятелства – фактът, че е управлявал МПС, че при извършена проверка е отказал да бъде тестван за алкохол, както с техническо средство, така и да даде кръвна проба за установяване употребата на алкохол. Посочена е и точната правна квалификация на деянието. Ето защо, въпреки неточното посочване на обстоятелствата за издаване в ЗППАМ, предвид направеното в нея изрично препращане към издадения АУАН и факта, че в него те са описани ясно и подробно, следва изводът, че е постигната целта на закона - жалбоподателят е запознат с точните основания за издаване на акта. Не е допуснато съществено процесуално нарушение, което да е основание за отмяната на заповедта на процесуално основание.

Съдът намира, че правилно е приложен материалния закон. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, която норма е посочена като правното основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване. Мярката се прилага до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В случая няма спор между страните и се установява от писмените доказателства, че водачът е отказал да му бъде извършена проба за употреба на алкохол, както и да даде кръвна проба. При тези данни спрямо него правилно е приложена принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса с отговорността му, но не повече от 18 месеца.

Несъстоятелни са възраженията, свързани с неяснота за срока на приложение на мярката. Максималната продължителност на такава мярка, без да е налице влязло в сила наказателно постановление, е 18 месеца. В случай, че издаденото наказателно постановление срещу лицето влезе в сила, в него ще се определи окончателно срокът на лишаване от правоуправление на водача и именно този срок ще подлежи на изпълнение.

Неоснователни са и възраженията за незнание на последиците от отказа да се даде

проба за алкохол. Жалбоподателят е пълнолетно лице, правоспособен водач на МПС и знанието на закона е негово задължение.

Предвид на изложеното, обжалваният административният акт е законосъобразен, като не се констатира наличието на отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК.

Ето защо, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Б. Ц., ЕГН[ЕИК], с постоянен адрес: [населено място], жк Д., блок 32, вход Б, етаж 7, апартамент 22, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 2937 от 24-ти октомври 2023 година на младши автоконтрольор в 1-ва група, 1-ви сектор, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която спрямо него е постановено прилагане на принудителна административна мярка - временно отнемане на свидетелството за МПС, но не повече от 18 месеца, на основание чл. 171, т. 1, буква Б от ЗДВП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: